

[Aksel Larsen.]

der blive råd til, at man forhøjede maksimumssatserne ikke, som man foreslår, fra 14 kr. til 16 kr., men fra 14 kr. til 18 kr. uden at forlange, at arbejdsløhedskasserne skulle bære udgiften ved den ene halvdel af denne forhøjelse.

Jeg synes, man skulle prøve at tænke i disse baner. Jeg håber, man vil gøre det, og jeg håber, at når lovforslaget er kommet tilbage fra udvalget, vil det være betydeligt forbedret i den retning, jeg her har antydet.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker for en stiltfærdig behandling af lovforslaget, en stiltfærdig behandling af overvejende saglig karakter.

Bestemmelserne vedrørende arbejdskraftens større bevægelighed fik jo praktisk talt enstemmig tilslutning; divergensen melder sig vedrørende dagpengesatsens forhøjelse, og hvad dertil hører. Selv den beskedne forøgelse, som her er foreslået, går venstre og konservative imod, velsagtens som en slags optakt til efterårets lønforhandlinger, og det var tilsyneladende arbejdsgiverbidraget, der irriterede mest.

Det ærede medlem hr. Lorentzen mente, at arbejdsgivernes bidrag til socialudgifter var højere her i landet end andre steder. Det er nu ikke tilfældet. Vi har statistik herfor. Arbejdsgivernes andel i de sociale udgifter udgør for 1956 i Danmark 2,5 pct., i Finland 23,5 pct., i Norge 10,3 pct. og i Sverige 7,4 pct. Det ser anderledes ud inden for fællesmarkedslandene — hvis jeg med ét ord må kalde dem sådan — idet de sociale systemer sydpå er anderledes end hos os. I Frankrig betaler arbejdsgiverne 29,8 pct. af lønnen i bidrag til obligatoriske sociale udgifter og i Italien 53,5 pct.; men det hører som sagt sammen med det særegne sydeuropæiske socialsystem — sådan kan man vist godt kalde det — hvorefter man lægger en stor del af disse udgifter på erhvervslivet, medens vi herhjemme lægger dem på skatteydernes kreds.

Det ærede medlem hr. Lorentzen mente, at de skiftende regeringer i realiteten ikke havde nogen nævneværdig indflydelse på konjunkturernes gang. Det ærede medlem mente, at konjunkturerne kunne gå op og gå ned, enten regeringen hed det ene eller det andet. Vi har noteret os denne udtalelse.

For et par år siden behandlede vi i det høje ting spørgsmålet om arbejdsløhedskassernes struktur. Vi kunne ikke dengang gå ind for en forhøjelse af satserne, da det bl. a. ville have kompliceret problemet ganske alvorligt, men vi var fra vor side klar over, at der måtte ske en ændring af satserne, nødvendiggjort af den økonomiske udvikling, og det er denne ændring, som nu rykker frem i lovforslagsform.

Det ærede medlem mente, at revalideringsbestemmelsens indførelse i lovgivningen teoretisk og sagligt var rigtig også i denne forbindelse; men — spurgte det ærede medlem — kan der føres en tilstrækkelig kontrol? Jeg ville tro det, men jeg er naturligvis ligesom det ærede medlem klar over, at der mange steder må ske en mentalitetsændring, en ny indstilling til problemet revalidering. Vi har brug for, at denne tanke arbejder sig fremefter, og vi kan ikke vente, at alt i starten er, som vi ønsker det.

Det ærede medlem mente, at arbejderne nu har så gode kår og så høje lønninger, at de — således forstod jeg det ærede medlem — skulle kunne bære en sådan understøttelse selv. En gennemsnitsløn på 10 000 kr. fandt det ærede medlem stor, hvad der undrede mig. Hvor stort et tillæg har de ærede jyske folketingsmænd til deres honorar? Vi må dog tage i betragtning, hvorledes det økonomiske billede som helhed er. Jeg vil tro, at det også med de højere lønninger er meget betydningsfuldt at opretholde en vis minimumsstandard, og jeg mener ikke, denne minimumsstandard kan opretholdes, medmindre vi går ind for forhøjede satser i forhold til det hidtidige grundlag.

Det ærede medlem hr. Asger Jensen mente, at velfærdsstaten her fejrede nye triumfer. Jeg takker for dette ug, men jeg synes nok, det er en lidt underlig sprogbrug: at en daler mere om dagen til arbejdsløhedsunderstøttelsen kan betyde nye triumfer — altså ordet i flertal — for velfærdsstaten. Der er, set med mine øjne, et godt stykke vej endnu, inden velfærdsstaten er virkeliggjort. Selve det problem, vi her beskæftiger os med, arbejdsløsheden, viser jo, at vi ikke har nået det mål af velfærdsstat, som var ønskeligt.

Det ærede medlem ville mene, at vi gennem disse forhøjede satser decentraliserer